

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (harmadik tanács)

2004. szeptember 15.*

A T-178/98. DEP. sz. ügyben,

a **Fresh Marine Co. A/S** (Trondheim [Norvégia], képviselik: J.-F. Bellis és B. Servais ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: V. Kreuzschatz és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

az Elsőfokú Bíróságnak a T-178/98. sz., Fresh Marine kontra Bizottság ügyben 2000. október 24-én hozott ítéletéhez (EBHT 2000., II-3331. o.) kapcsolódó, a költségek megállapítása iránt benyújtott kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: J. Azizi elnök, M. Jaeger és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: H. Jung

meghozta a következő

Végzést

Tényállás és eljárás

- 1 A T-178/98. sz., Fresh Marine kontra Bizottság ügyben 2000. október 24-én hozott ítéletével (EBHT 2000., II-3331. o.; a továbbiakban: az alapügyben hozott ítélet) az Elsőfokú Bíróság arra kötelezte a Bizottságot, hogy a tenyésztett atlanti-óceáni lazac közösségi importjára kivetett ideiglenes vám megállapításakor elkövetett szabálytalanságok következtében elszenvedett kár megtérítéseként fizessen meg 431 000 norvég koronát (NOK) a felperesnek.
- 2 2000. november 29-i levelével a felperes arról tájékoztatta az alperest, hogy az alapügyben megtérítendő költségeinek összege 2 200 000 belga frank (BEF). A felperes felszólította az alperest, hogy a bankszámlájára utalja át e költségek háromnegyedét, 1 650 000 BEF-t.

- 3 2000. december 13-án az alperes felhívta a felperest, hogy mutasson be kimutatást a megtérítendő költségeiről. 2000. december 13-án a felperes eljuttatta ügyvédjeinek munkaidő-kimutatását az alpereshez, és követelte a költségek megtérítését az alapügyben hozott ítélet szerint.

- 4 2000. december 29-én az alperes fellebbezést nyújtott be az alapügyben hozott ítélet ellen. 2001. január 11-én a Bizottság azt az ajánlatot tette, hogy az alapügy költségei fejében 18 592,01 eurót utal át. A felperes azonban azt állítja, hogy ezt az ajánlatot csak akkor kapta meg, amikor azt a Bizottság 2003. szeptember 9-én ismét elküldte. A C-472. sz., Bizottság kontra Fresh Marine ügyben 2003. július 10-én hozott (EBHT 2003., I-7541. o.) ítéletében a Bíróság elutasította az alperes fellebbezését, és kötelezte egyrészt a Bizottságot a fellebbezéssel, másrészt a Fresh Marine-t a csatlakozó fellebbezéssel összefüggő költségek viselésére. 2003. július 28-án a felperes felhívta az alperest, hogy az alapüggyel összefüggő költségek fejében utaljon át részére 40 902,43 eurót (azaz mintegy 1 650 000 BEF-t), valamint 7%-os törvényi kamatlábbal az alapügyben hozott ítélet kihirdetésétől kezdve, azaz két évre, hét hónapra és kilenc napra számított 7 444,24 euró kamatot.

- 5 2003. szeptember 1-jei levelével az alperes megtagadta a felperes által kért minden költség és a kamat kifizetését, mert indokolatlannak tartotta őket, és utalt a 2001. január 11-i levelében tett javaslatára, amely szerint 18 592,01 eurót utal át. 2003. szeptember 10-i levelével a felperes visszavonta a kamatokra vonatkozó igényét, de fenntartotta 40 902,43 euró megfizetése iránti követelését.

- 6 Az Elsőfokú Bírósághoz 2003. szeptember 15-én érkezett beadványában a felperes kérte a költségek megállapítását az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 92. cikkének 1. §-a alapján.

- 7 Az Elsőfokú Bírósághoz 2003. november 5-én érkezett beadványában a Bizottság megtette az észrevételeit ehhez a kérelemhez.

A felek kérelmei

- 8 A felperes azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy 41 791,96 euróban állapítsa meg a Bizottságot terhelő költségek összegét.
- 9 A Bizottság azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy 18 592,01 euróban állapítsa meg a megtérítendő költségek összegét.

Indokolás

A felek érvei

- 10 2000. december 20-i faxára utalva a felperes a megtérítendő költségeit a következőképpen részletezi:

— a kérelemmel kapcsolatban: összesen 61 óra 45 perc, ebből 18 óra 30 perc J.-F. Bellis részéről 15 000 BEF óradíjjal, 6 óra B. Servais részéről 12 000 BEF óradíjjal és 37 óra 15 perc R. Granberg részéről 8 000 BEF óradíjjal;

— a válasszal kapcsolatban: összesen 76 óra, ebből 14 óra 30 perc J.-F. Bellis részéről 15 000 BEF óradíjjal, 15 óra B. Servais részéről 12 000 BEF óradíjjal és 46 óra 30 perc R. Granberg részéről 8 000 BEF óradíjjal;

— a tárgyalásra való felkészüléssel és a tárgyalással kapcsolatban: összesen 73 óra 15 perc, ebből 17 óra 45 perc J.-F. Bellis részéről 15 000 BEF óradíjjal, 24 óra 15 perc B. Servais részéről 12 000 BEF óradíjjal és 31 óra 15 perc T. Louko részéről 8 000 BEF óradíjjal.

11 Az alapügyben tehát a felperes szerint 211 munkaórára volt szükség, és a megtérítendő költségek összege 2 224 250 BEF. Ezt az összeget 2 200 000 BEF-ra kerekítette, amelynek háromnegyedét, azaz 1 650 000 BEF-ot vagyis 40 902,43 eurót követelt a Bizottságtól az alapügyben hozott ítéletnek megfelelően.

12 A felperes ezenkívül a jelen eljárás keretében további 889,53 euró megítélését kéri részére a Brüsszel és Luxembourg közötti utazási költségek, illetve a 2000. május 10-i tárgyalás előtti luxembourgi tartózkodás költségeinek megtérítésére.

13 Miután ismerteti a megtérítendő költségekre alkalmazandó elveket (az Elsőfokú Bíróság T-290/94. DEP. sz., Kayserberg kontra Bizottság ügyben 1998. október 30-án hozott végzésének [EBHT 1998., II-4105. o.] 17. pontja), és jelzi, hogy annak idején nem kapta meg a Bizottság 2001. január 11-i levelét, a felperes több érvet terjeszt elő kérelme alátámasztására.

14 Először emlékeztet az alapügy céljára és lényegére, valamint hangsúlyozza jelentőségét a közösségi jog szempontjából. Hangsúlyozza, hogy ez volt az első

olyan dömpingellenes intézkedéssel kapcsolatos ügy, amelyben megállapították a Bizottság szerződésen kívüli felelősségét, és meghatározták a körültekintés és gondos ügyintézés azon fokát, amelyet a Bizottságnak tanúsítania kell, amikor dömpingellenes intézkedést kíván elfogadni. A felperes szerint az alapügy fontosságáról tanúskodik annak precedens jellege, a jeles szerzők által írt értékelések, valamint hatása az intézmények jövőbeli gyakorlatára.

- 15 A felperes szerint továbbá az alapügy bonyolult jogelvekkel kapcsolatos, valamint nehéz és új kérdéseket vetett fel, amelyek jelentős mennyiségű munkát tettek szükségessé.
- 16 A felperes megemlíti például, hogy az ítélkezési gyakorlatban nem volt hasonló körülményekre vonatkozó precedens, hogy fokozatosan fejlődik a Bizottság által a jogalkotás során tanúsítandó körültekintés és gondos ügyintézés fokával kapcsolatos ítélkezési gyakorlat, végül pedig a kártérítési kereset elfogadhatóságára és az elszenvedett kár mértékére vonatkozó kérelmeinek hosszára hivatkozik.
- 17 Ezenkívül az alapügy bonyolultsága a felperes szerint indokoltá tette, hogy több ügyvéd dolgozzon rajta. A felperes e tekintetben jelzi, hogy az ítélkezési gyakorlatból levezethető, hogy a megtérítendő költségek megállapítása során először az Elsőfokú Bíróság előtti eljáráshoz objektíve szükséges összes munkaóra számát kell figyelembe venni, függetlenül attól, hogy hány ügyvéd nyújtotta a kérdéses szolgáltatásokat (a fenti 13. pontban hivatkozott Kayserberg kontra Bizottság ügyben hozott végzés 20. pontja). Egyébként a felperes szerint a tárgyalásra történő felkészülésre fordított időt az indokolta, hogy meg kellett oldani a Bizottság beadványaiban felvetett problémákat, és fel kellett készülni az Elsőfokú Bíróság által esetleg felteendő kérdésekre.

- 18 Végül a felperes megemlíti, hogy létérdeke volt az alapügyben keresetet benyújtani. A felperes különösen a Bizottság által kivetett ideiglenes vámok által okozott jelentős pénzügyi veszteségeire hivatkozik, arra, hogy visszavonult a közösségi piacról mindaddig, amíg e vámokat fenntartották, és arra, hogy veszélybe kerültek a kereskedelmi kapcsolatai a Közösségben letelepedett ügyfeleivel.
- 19 Az alperes előzetesen hangsúlyozza, hogy egyrészt 2001. január 11-én elküldött levelében vitatta a felperes által kért költségek egészének megalapozottságát, és felajánlotta 18 592,01 euró megtérítését, másrészt a felperes ésszerűtlen módon elutasította két későbbi ajánlatát nagyobb összegek megtérítésére, azaz a 2003. szeptember 1-jén kétszer 18 592,01 euróra vonatkozólag tett ajánlatot az Elsőfokú Bíróság előtti alapüggyel, illetve a Bíróság előtti fellebbezéssel összefüggő költségek fejében, és másik, 50 000 euróra vonatkozólag 2003. szeptember 24-én tett ajánlatot mind az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással, mind pedig a Bíróság előtti eljárással összefüggő költségek fejében.
- 20 Az alperes nem tagadja az alapügy jelentőségét a közösségi jog szempontjából, amennyiben az első olyan ügyről van szó a dömpingellenes vámok területén, amelyben a Bizottság szerződésen kívüli felelőssége kártérítésre kötelezéshez vezetett. Vitatja azonban, hogy a felperes által kért minden költség szükségszerű, és így megtérítendő lenne.
- 21 Az alperes szerint a felperes nem bizonyítja, hogy az alapügyben különös nehézségei lettek volna. Megítélése szerint ebben az ügyben az Elsőfokú Bíróság csak alkalmazta az ügy tényállására a szerződésen kívüli felelősségre vonatkozó esetjogot, ideértve a Bizottságtól elvárható körütekintés és gondos ügyintézés fokát. Ezenkívül úgy ítéli meg, hogy a kereset elfogadhatóságával és az elszenvedett kár mértékével kapcsolatban minden kártérítési ügyben részletes érvelésre van szükség. Végül az alperes szerint a benyújtott beadványok rövideége arról tanúskodik, hogy az alapügy nem volt különösen bonyolult.

- 22 Az alperes szerint a felperes azt sem bizonyította, hogy az alapügy miért tett volna szükségessé 209 munkaórát szakosodott ügyvédek számára. Szerinte az ügy nem tett szükségessé sem több kutatást, mint bármely más antidömping ügy, sem három ügyvéd igénybevételét az eljárás teljes írásbeli szakasza alatt, sem azt, hogy negyedik ügyvéd is részt vegyen benne vagy helyettesítse a harmadik ügyvédet a tárgyalásra való felkészülés során. Az alperes szerint a tárgyalásra történő felkészülés nem tehetné szükségessé három ügyvéd 72 munkaóráját, akik közül ketten tapasztalt és a dömpingellenes jogra szakosodott irodai tagok (J.-F. Bellis és B. Servais) azért, mert meg kellett oldani a Bizottság beadványaiban felvetett problémákat, és fel kellett készülni az Elsőfokú Bíróság által esetleg felteendő kérdésekre. Ezek a teendők az alperes szerint minden tárgyalás rendes és elengedhetetlen előkészítéséhez tartoznak. Ráadásul a felperes ügyvédjeinek az óradíjai az alperes szerint, ha nem is ésszerűtlenek, de jelentősek voltak, ami az ügyvédek tapasztalatáról tanúskodik. Márpedig, ismét az alperes szerint, az ilyen tapasztalattal rendelkező ügyvédek, ellentétben a felperes állításával, nagyon gyorsan dolgozhattak volna ezen az ügyön.
- 23 Az alperes szerint továbbá a felperes nem bizonyítja, hogy a kereset benyújtásához az alapügyben mennyiben fűződött jelentős pénzügyi érdeke, vagy akár létérdeke. Nem számszerűsítette, és nem bizonyította a tényleges pénzügyi érdekeit.
- 24 Az alperes ezen túlmenően úgy ítéli meg, hogy a 889,53 euróra vonatkozó további költség megtérítése iránti kérelem, amelyet a felperes először csak az Elsőfokú Bíróság előtt terjesztett elő, elfogadhatatlan és nem megalapozott. Ezt az összeget nem volt mód „vitatni”. Márpedig, utalva az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 92. cikkének 1. §-ára és a Bíróság eljárási szabályzatának az ehhez hasonló szövegű 74. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra (a Bíróság 25/65. sz., Simet és társai kontra az ESZAK Főhatósága ügyben 1967. május 26-án hozott végzése [EBHT 1967., 145. o.]), az alperes szerint az Elsőfokú Bíróság előtt csak „vitatott” költség megtérítése iránti kérelem tárgyában folyhat eljárás. Ebből következőleg álláspontja szerint a kérelem elfogadhatatlan. Ráadásul az alperes szerint a további költség megtérítése iránti kérelem nem megalapozott, tekintettel a költségek

részletezésének és a ténylegesen kiadott összegek igazolásának hiányára. Abban az esetben, ha ezek az összegek több ügyvéd eljárása során merültek fel, az alperes szerint a felperesnek még mindig indokolnia kell, hogy miért vett részt több ügyvéd a tárgyaláson.

- 25 Az alperes végül összehasonlításként azzal érvel, hogy a különösen fontos és bonyolult, T-97/95. sz., Sinochem kontra Tanács ügyben 1998. január 29-én hozott ítéletében (EBHT 1998., II-85. o.) az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Tanács részére megtérítendő költségek 23 637,02 euróban (körülbelül 953 515 BEF) ésszerűen megállapíthatók. Ennek következtében azt állítja, hogy a megtérítendő költségek összegét a jelen ügyben 18 592,01 euróban ésszerű megállapítani.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 26 Az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja szerint megtérítendő költség „a feleknél az eljárás céljából szükségszerűen felmerült költségek, különösen az utazási és tartózkodási költségek, valamint a meghatalmazottak, tanácsadók és ügyvédek díjazása”. E rendelkezésből az következik, hogy a megtérítendő költségek egyrészt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során felmerült költségekre, másrészt pedig az e célból szükségszerű költségekre korlátozódnak (az Elsőfokú Bíróság T-38/95. DEP. sz., Groupe Origny kontra Bizottság ügyben 2002. január 24-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-217. o.] 28. pontja, valamint a T-226/00. DEP. és T-227/00. DEP. sz., Nan Ya Plastics kontra Tanács egyesített ügyekben 2003. március 6-án hozott végzésének [EBHT 2003., II-685. o.] 33. pontja).
- 27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a díjazásra vonatkozó közösségi rendelkezések hiányában az Elsőfokú Bíróság szabadon mérlegeli az eset körülményeit, figyelembe véve a jogvita tárgyát és jellegét, jelentőségét a közösségi jog szempontjából, valamint az ügy nehézségeit, azt, hogy mennyi munkát tett szükségessé az eljárt meg-

hatalmazottak és tanácsadók számára, továbbá azt, hogy a jogvita a felek számára milyen gazdasági érdeket képvisel (az Elsőfokú Bíróság T-2/93. DEP. sz., Air France kontra Bizottság ügyben 1995. március 8-án hozott végzésének [EBHT 1995., II-533. o.] 16. pontja és a T-64/99. DEP. sz., UK Coal kontra Bizottság ügyben 2001. szeptember 19-én hozott végzésének [EBHT 2001., II-2547. o.] 27. pontja). Ebben a tekintetben a közösségi bíróságnak a rendelkezésére álló információk pontosságától függően van lehetősége értékelni az elvégzett munka értékét (az Elsőfokú Bíróság T-120/89. DEP. sz., Stahlwerke Peine-Salzgitter kontra Bizottság ügyben 1996. november 8-án hozott végzésének [EBHT 1996., II-1547. o.] 31. pontja és a T-337/94. DEP. sz., Enso-Gutzeit kontra Bizottság ügyben 2000. március 15-én hozott végzésének [EBHT 2000., II-479. o.] 16. pontja).

- 28 Szintén állandó ítélkezési gyakorlat, hogy a közösségi bíróság nem állapíthatja meg, hogy a felek milyen díjazással tartoznak saját ügyvédjeiknek, de meghatározhatja azt az összeget, ameddig e díjazás a költségekben marasztalt fél által megtérítendő. A költségek megállapítása iránti kérelemről döntve az Elsőfokú Bíróságnak nem kell figyelembe vennie az ügyvédi munkadíjat meghatározó nemzeti szabályozást, sem pedig az érdekelt felek és meghatalmazottjaik vagy tanácsadók között esetleg erről létrejött megállapodást (a fenti 27. pontban hivatkozott Stahlwerke Peine-Salzgitter kontra Bizottság ügyben hozott végzés 27. pontja és a fenti 27. pontban hivatkozott UK Coal kontra Bizottság ügyben hozott végzés 26. pontja).
- 29 E szempontokat figyelembe véve kell mérlegelni a jelen ügyben megtérítendő költségek összegét.
- 30 Először a megtérítendő ügyvédi megbízási díj tekintetében mindenekelőtt azt kell megállapítani, hogy az alapügynek különös jelentősége volt a közösségi jog szempontjából.
- 31 E tekintetben elég emlékeztetni arra, hogy az alapügyben hozott ítéletben megállapítást nyert, hogy – noha a közösségi intézményeknek a dömpingellenes intézkedések esetleges elfogadásához vezető eljárással összefüggő aktusai elvben

normatív aktusoknak tekintendők, amelyek gazdaságpolitikai döntéseket előfeltételeznek, és ezért a Közösség felelősségét az ilyen aktusokért csak az egyéneket védő magasabb szintű jogszabály kellően kirívó megsértése válthatja ki — amikor a vitatott aktus pusztán közigazgatási jellegű, semmilyen gazdaságpolitikai döntést nem foglal magában, és csak erősen korlátozott, vagy akár nem is létező mérlegelési jogkörben hozzák meg, akkor megállapítható a Közösség felelősségét az EK 288. cikk szerint kiváltó jogsértés az olyan szabálytalanság alapján, amelyet az átlagosan körültekintő és gondos hatóság hasonló körülmények között nem követett volna el.

32 Ezenkívül ebben az ítéletben először kötelezték a Bizottságot kártérítés megfizetésére olyan vállalkozás számára, amelyet érintett valamely rá vonatkozó bizottsági dömpingellenes intézkedés elfogadásának és fenntartásának szabálytalansága.

33 Az alapügy vitatott nehézségei tekintetében el kell ismerni, hogy a hasonló körülményekre vonatkozó precedensek hiánya az ítélkezési gyakorlatban megnövelte az eljárás kimenetelének a bizonytalanságát a felperes számára, és ezáltal a szokásosnál elmélyültebb kutatáshoz és elemzéshez vezetett. Ezenkívül az egyrészt a dömpingellenes intézkedésekkel kapcsolatos ügyekre, másrészt a szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti keresetekre jellemző bonyolultság együttes elemzése szintén az alapügy nehézségeit támasztja alá.

34 Eközben azt is szem előtt kell tartani, hogy e megfontolásokon kívül az alapügy több olyan kérdést vetett fel, amelyek hasonlóak minden más dömpingellenes, illetve szerződésen kívüli felelősséggel kapcsolatos ügyben.

35 Az alapügyben folyamatban lévő eljárás által a felperes ügyvédjei számára feltehetően szükségessé tett munka mennyisége tekintetében ezután emlékeztetni kell arra, hogy bár elvben csak egy ügyvéd megbízási díját lehet felszámítani,

lehetséges, hogy – egy-egy ügy sajátosságainak, elsősorban bonyolultságának függvényében — több ügyvéd megbízási díja is a szükségszerű költség körébe tartozónak tekinthető (a Bíróság C-104/89. DEP. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2004. január 6-án hozott végzésének [EBHT 2004., I-1. o.] 62. pontja). Elsősorban azonban a peres eljárás céljából objektíve szükségszerűnek tűnő összes munkaóra számát kell figyelembe venni, függetlenül attól, hogy hány ügyvéd között osztották fel e szolgáltatások nyújtását (a fenti 13. pontban hivatkozott Kayserberg kontra Bizottság ügyben hozott végzés 20. pontja).

- 36 A jelen ügyben a felperes ügyvédjei által az alapügyre szentelt 211 munkaóra nem tűnik objektíve szükségszerűnek. Különösen a két tapasztalt, szakosodott ügyvéd, valamint a kevésbé tapasztalt ügyvéd által a beadványok szerkesztésével töltött teljes idő tűnik eltúlzottnak. Eltúlzott az a 73 óra is, amelyet két tapasztalt, szakosodott ügyvéd, valamint az ügyön még nem dolgozott, kevésbé tapasztalt ügyvéd töltött a tárgyalásra való felkészüléssel és a tárgyalással azzal az indokkal, hogy meg kellett oldani a Bizottság beadványaiban felvetett problémákat, és fel kellett készülni az Elsőfokú Bíróság által esetleg felteendő kérdésekre.
- 37 Mérlegelni kell azt is, hogy a feleknek milyen gazdasági érdeke fűződött a jogvitához. Az alapügyben hozott ítéletből e tekintetben először is kiderül, hogy a felperesnek, aki elsősorban a közösségi piacon tevékenykedett, a Bizottság ideiglenes dömpingellenes vámjainak kivetését követően ideiglenesen vissza kellett vonulnia erről a piacról, és kereskedelmi forgalma ebben az időszakban rendkívül alacsony volt. A felperes által elszenvedett pénzügyi veszteség összegét az alapügyben hozott ítélet 431 000 NOK-ban állapította meg. Nem vitatható tehát az alapügy pénzügyi jelentősége a felperes számára.
- 38 Figyelembe véve az ügy összes körülményét, a felperes ügyvédjei által az alapügyre szánt munkaórák száma túl magasnak tűnik. Ilyen körülmények között az ügyvédi megbízási díj címén felmerült költségek teljes összege a jelen ügyben 30 000 euróban állapítandó meg.

- 39 Másodszer az utazási és tartózkodási költségek tekintetében arra kell emlékeztetni, hogy az eljárási szabályzat 92. cikkének 1. §-a szerint vita esetén az Elsőfokú Bíróság dönt a megtérítendő költségekről.
- 40 A jelen ügyben a felperes költségek megtérítése iránti követelését a Bizottság 2001. január 11-én és 2003. szeptember 1-jén vitatta. Igaz ugyan, hogy ez a követelés eredetileg csak az ügyvédi megbízási díjra vonatkozott, és a jelen költségek megállapítása iránti kérelemben terjesztették ki az utazási költségekre, a jelen kérelem benyújtásakor azonban a felek között a megtérítendő költségekről vita volt. A kérelem benyújtásakor a Bizottság vitatta a felperes ügyvédjeinek megbízási díjára vonatkozó megtérítési követelést. A Bizottság ezért tévesen hivatkozik a fenti 24. pontban hivatkozott Simet és társai kontra az ESZAK Főhatósága ügyben hozott ítéletre. Ebben az ítéletben a megtérítendő költségek összege, illetve kifizetése tárgyában semmiféle vita nem volt a felek között, míg a jelen ügyben a Bizottság vitatta a felperes által a költségek megtérítése iránti követelését. Következésképpen az utazási és tartózkodási költségek megtérítése iránti kérelem elfogadható.
- 41 Az egyéb költségekhez hasonlóan az Elsőfokú Bíróság előtti alapeljárással összefüggő utazási és tartózkodási költségek annyiban tekintendők megtérítendő költségeknek, amennyiben szükségszerűek voltak. A 889,53 eurós utazási és tartózkodási költségek megoszlására és felhasználására vonatkozó adatok hiányában azonban az utazási és tartózkodási költségek címén megtérítendő költségek a méltányosság alapján 150 euróban állapítandóak meg.
- 42 Tekintettel a fenti megfontolásokra, az alapügy felperese részére megtérítendő teljes költségeket 30 150 euróban célszerű megállapítani. Minthogy az Elsőfokú Bíróság az alapügyben hozott ítéletben a felperes költségeinek háromnegyedében marasztalta a Bizottságot, a Bizottság által megtérítendő összeg 22 612,5 euró.

- 43 Minthogy ez az összeg az ügyben máig felmerült minden körülményt figyelembe véve lett meghatározva, nem kell külön határozni a feleknél a jelen költségek megállapítása iránti eljárás céljából felmerült költségekről (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-80/97. DEP sz., Starway kontra Tanács ügyben 2002. január 10-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-1. o.] 39. pontját).

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

A Bizottság által a felperesnek megtérítendő költségek teljes összege 22 612,5 euró.

Luxembourg, 2004. szeptember 15.

H. Jung

hivatalvezető

J. Azizi

elnök